Mădălina Tanasă

voci autohtone

COMOARA DIN MUNȚI

corint junior

Mădălina Tanasă

COMOARA DIN MUNȚI

Ilustrații de Anastasia Preda

corint junior

Capitolul 1

Planuri de vacanță

— Nu vreau să mă duc la munte nici în ruptul capului!

Cuvintele țâșnesc din gura lui Călin cu viteza luminii, nici nu are timp să le gândească.

— Nu vreau să stau cu tanti Angela, cu Dan, cu...

Începe să se bâlbâie, nu îi cunoaște prea bine pe copiii despre care spune mama, și numele fetei deja îi scapă.

Mama a început discuția încă de aseară. A încercat să îl ia cu binișorul și tot cu vorbă bună încearcă și acum să îi explice:

— Călin, ştiu că nu îţi este uşor, nici mie nu îmi este, dar trebuie să plecăm! Nu e mult, sunt doar trei luni. Ştii cât de repede trece vacanţa de vară. Nu o ducem prea bine cu banii, aşa că tata şi cu mine am hotărât să plecăm. O să vezi, trece imediat. O să te simţi foarte bine la Angela.

Călin nu vrea să înţeleagă. Nu vrea să accepte şi cu asta, basta!

— Nu vreau să plecaţi fără mine!

Mai are puţin şi bate din picior. Se abţine cu greu, ştie că nu are nicio şansă să o convingă dacă „se poartă ca un alintat”.

De ce vor dintr-odată să plece? Şi tocmai în Italia!

Mama îi cumpăra mereu ce-şi dorea, dar de la o vreme a început să îl refuze tot mai des când cere haine care „depăşesc bugetul” sau adidaşi „din care mai are deja o pereche”. De ce nu pricepe că una e o pereche de Jordan-i 1 şi alta, o pereche de Vans-şi? Călin a tot încercat să îi explice, dar s-a lăsat păgubaş.

Ce se întâmplă cu părinţii mei?

Ce-i drept, şi tata şi-a pierdut în ultimul timp mult din cheful de joacă. Zice că-l doare spatele.

Dacă nu mai poate merge la bowling sau cu bicicleta atât de des ca înainte, măcar să joace împreună un joc pe consolă, şi tot ar fi mulţumit.

Călin a avut mereu o relaţie grozavă cu tata. Împreună la un meci pe stadion, împreună la tuns, împreună la un film 3D la multiplex. Nu îi spunea *nu* mai niciodată. Când plecau la cinema, mama îl atenţiona pe tata înainte de a ieşi pe uşă: „Te rog să nu îi cumperi chipsuri şi cola! Pregătesc ceva special pentru cină şi nu vreau să îşi strice foamea!” Dar, după ce le erau verificate biletele şi se trezeau în dreptul vitrinelor, se înţelegeau din priviri şi, până începea filmul, jumătate din porţia de *nachos* era deja dusă.

Însă în ultimul timp a primit numai răspunsuri în doi peri de la el. „Nu acum, că nu mă simt bine.” „Poate mai târziu.” Sau „Hai să încercăm mâine.” Şi tot aşa, până ce a renunţat să-l mai roage să facă ceva împreună, ca băieţii.

Ori de câte ori a încercat să îi vorbească mamei despre asta, ea a schimbat repede subiectul, cât să-l expedieze: „O fi obosit şi el, lasă-l în pace, sigur te duce în altă zi. Tu n-ai teme de

făcut?” Când se ajunge la propoziția asta, Călin știe că nu mai are nicio șansă, că e cazul să își găsească singur ceva de joacă dacă nu vrea să se treacă la următorul nivel, și anume: „Hai să vedem cum te-ai descurcat cu temele la matematică!” Mama e profesoară de pian, dar se pricepe de minune la matematică, și nu poate niciodată s-o păcălească atunci când e vorba de un exercițiu pe care vrea să îl lase nefăcut, pe motiv că nu știe să-l rezolve.

Și, ca și cum lipsa tatei de chef de joacă nu ar fi fost de-ajuns, acum vor să plece amândoi în timpul vacanței de vară în Italia, să muncească în locul lui tanti Marica, vecina lor de la etajul trei, care vine acasă în vacanța de vară. Despre mama a priceput, urmează să aibă grijă de niște copii, dar tata ce va munci?

Tanti Marica e plecată în Italia la lucru de mulți ani, de pe vremea când Călin și Paul – fiul ei cel mic și unul dintre prietenii lui cei mai buni – erau încă la grădiniță. Cât mai plânsese

Paul! Aveau pătuţuri unul lângă altul, şi zile întregi Călin dormise şi nu prea din cauza sughiţurilor lui. „Mama... vreau la mama!” icnea Paul pe înfundate, cu faţa înăbuşită în perna cu prinţi şi dragoni, pe care tanti Marica i-o adusese în săculeţ înainte să plece. Trecuseră deja cel puţin două săptămâni, şi el nu voia să accepte ca nenea Fane, tatăl lui, să-i aducă o faţă de pernă curată. „Asta miroase a mama. Nu vreau alta!”

Călin e pur şi simplu îngrozit. Atunci Paul, acum el... Şi pleacă şi tata... E hotărât să se zbată cât poate de mult ca să le strice planurile:

— Nu vreau la munte! Mie îmi place la Iaşi! Eu vreau să mă joc toată vacanţa cu prietenii mei! Vreau să mă duc în *skatepark*, vreau să sărim în trambulină la Palas! Ce să fac eu la munte? Nu cunosc pe nimeni acolo. Nu-mi place să urc pe munte, nu-mi place să dau la peşte, nu cunosc ciupercile... Nu, nu-i de mine! Eu sunt băiat de oraş.

— Eşti un băiat răzgâiat, asta eşti! Călin, încearcă să înțelegi! Eu am un salariu de profesoară, iar pentru tata lucrurile nu merg prea bine.

De ce nu îi spune nimic clar? E mare, la finalul lui august urmează să împlinească doisprezece ani. Sigur ar pricepe orice dacă i-ar explica!

Mama continuă să îi vorbească pe un ton calm, cu vocea ei măsurată, în timp ce pune lucruri în două genți mari – una pentru ea și tata, pentru plecat în Italia, alta pentru Călin, de mers la munte.

— O să vezi că o să-ți placă tare mult la prietena mea. Eu și Angela am fost cele mai bune prietene în liceu.

— Şi dacă aţi fost aşa de bune prietene, de ce nu vă vedeţi? De ce vorbiţi doar la telefon din când în când?

Mama oftează discret, cu spatele la el, își continuă împachetatul și pusul în valiză cu gesturi tremurate. Începe să îi spună ceva, însă Călin nu o mai ascultă. Îi vine în minte ideea salvatoare:

— Şi cu prietenii mei cum rămâne? Ce îi spun eu lui Paul? Că plec să îmi petrec vacanța cu

niște oameni pe care nu i-am văzut decât de vreo două ori în viața mea când eram mic? Cu niște oameni cărora doar le fac politicos cu mâna când trec prin dreptul camerei în timp ce tu vorbești cu ei de pe laptop?

— Călin! Te rog, înțelege! Nu mă chinui mai mult decât sunt chinuită deja. Crezi că eu și tata ne dorim să avem grijă de casa și de copiii altora? Crezi că mie îmi va fi ușor să mă înțeleg cu niște oameni străini, într-o limbă străină? Dar avem nevoie de bani.

Călin nu poate să-i susțină privirea, stă cu ochii ațintiți asupra *skaterului* de pe tricoul negru pe care mama îl împachetează și-l despachetează pentru a treia oară. Se duce la dulap, scotocește pe raft, dar nu găsește ce caută. Renunță, își ia poșeta de pe speteaza scaunului, scoate din ea un pachet de șervețele, se șterge la ochi.

— Mi-a venit o idee! De ce nu mergem toți trei? Asta da aventură! Voi vă duceți la lucru, și eu stau acasă.

— Călin, noi o să locuim la familia de ai cărei copii voi avea eu grijă. Nu te putem lua...

Vorbeşte încet, abia o aude. Se întoarce cu spatele, se şterge iarăşi la ochi.

Linişte. Mama s-a întors la făcut bagajele, dar fără prea mult spor. Mai mult, ia haine dintr-o parte şi le pune în alta. Pe unele le înghesuie în valize.

Călin nu mai poate să tacă, i-a mai venit o idee:

— Dar dacă aş rămâne cu Paul? Că doar vine şi mama lui din Italia zilele astea şi are cine să aibă grijă de noi. Zi tu dacă asta nu-i o idee grozavă! Nu-i aşa că-s genial?!

— Călin, te rog, te rog, înţelege! Paul şi părinţii lui locuiesc într-un apartament cu două camere, unde să te mai ţină şi pe tine?

— Păi să vină şi să stăm la noi cât sunteţi voi plecaţi, că doar aici este destul spaţiu.

Mama pleacă din cameră. Se duce în bucătărie. Calin nu se lasă, se duce după ea. O găseşte plângând, şopteşte printre suspine:

— Călin, de ce nu poţi să fii şi tu ascultător?

Simte că-l înţeapă şi pe el ochii. Nu suportă să o vadă aşa de tristă. O ia de mână. Cedează:

— Bine. Sunt ascultător. Mă duc la munte. O să stau acolo până la toamnă, când vă întoarceţi voi. N-o să mor trei luni. O să îmi iau cu mine toate cărţile din bibliotecă şi-am să citesc.

Aşa se întâmpla de fiecare dată când nu mai ştia ce să-i mai spună – i-o servea pe asta cu „fii ascultător”. Ah, urăşte din tot sufletul cuvântul ăsta! Dar şi mai mult urăşte să o vadă plângând.

— O comoară! Tu-ți dai seama? O comoară! O comoară! Ne-am putea îmbogăți!

Dan nu se poate liniști. Stă în mijlocul camerei, mototolește pijamalele – când le ia, când le pune pe pat. E trecut de ora unsprezece, dar nici vorbă de somn.

— Oare să fie comori ascunse în pământ, ca în romanele de aventuri?

Lui Călin nu-i vine să creadă, dar cât de mult ar vrea să fie adevărat! Se entuziasmează pe măsură ce vorbește:

— Ce-ar mai fi! Mama și tata ar veni acasă imediat și nu ne-am mai pune niciodată problema banilor! Adidași, haine, bicicletă nouă, concedii peste concedii!

Dan nu-l ascultă, gândește cu voce tare, deși e plin de îndoială.

— Și dacă am căuta-o? Și dacă i-am da de urmă? De unde să începem? Asta-i întrebarea!

— O hartă, asta ne trebuie. În filme, căutătorii de comori au o hartă veche, plină de semne, de indicii. Un râu, un deal, un lac.

— Și de unde să facem noi rost de hartă?

— Păi, în cărţi, ea e ascunsă undeva, are o poveste pe care o știe un bătrân ursuz sau un balaur care scoate flăcări pe nas.

— Nea Pandele e ursuz și pare să și știe câte ceva. Mai degrabă ne-am da bine pe lângă el, să ne mai povestească. Cine știe, poate reușim să punem niște informaţii cap la cap.

Dan se scarpină în păr, apoi se freacă la ochi, de parcă așa ar putea râcâi mai mult creierul să scoată o idee.

— Pare un plan bun pentru moment.

Călin simte că nu a fost niciodată mai tulburat, parcă nici când au plecat tata și mama în Italia. Atunci nu putea schimba nimic, dar acum... acum e cu totul altă situaţie. „Hai, la culcare! Noaptea e un sfetnic bun”, așa zice tata.

— Hai să ne culcăm, poate ne vine vreo idee peste noapte!

Sting lumina, se bagă fiecare în patul lui. Adorm cu greu în camera frumoasă de la etaj, în care ciobanii primesc oaspeți. Aici nu e miros de brânză. Sus, pe un dulap de lemn, sunt flori

de sunătoare și coada-șoricelului. I-a pus nenea Dragoș să le culeagă. Ce parfum e în cameră!

Cei doi băieți au dormit și nu prea. Cum să dormi când la orizont se arată șansa de a găsi o comoară?!

Când ciobanii se întorc de la mulsul de dimineață al oilor, în bucătăria improvizată în colțul camerei unde se face brânza, ceaiul e deja în căni, iar ouăle sfârâie în tigaie.

— Ooo, ce băieți harnici! Vă prieește la stână, învățați repede!

Nea Pandele și râsul lui ironic. Călin se uită spre Dan, strânge din ochi. „Nu spune nimic!” pare să zică.

Călin le pune pâinea pe masă. Mai bine zis, *pesmeții*. Sunt ultimele felii și e destul de tare. Noroc că vine Irina peste două zile cu pâine proaspătă, că s-au cam săturat de mămăligă.

— Mă, voi vreți ceva, că prea vă învârtiți în jurul nostru, spune nea Pandele.

Dan nu mai rabdă, sare de lângă sobă, unde punea scrobul[1] în farfurii.

[1] Ouă făcute jumări (n. red.).

— Vrem să ne spui mai multe despre haiduc. Matale sigur ştii întâmplări cu el.

— Hm, eu vă spun, că doar nu mă doare gura, da' comoara tot n-o s-o găsiţi.

— Și dacă o găsim?

— Dacă o găsiţi, îmi daţi şi mie doi galbeni, cum i-a dat tatei când era copil unu' de la oraș, care a găsit o comoară ajutat de el.

— Aha, deci există comori! Există!

Călin mai că nu se poate abține, îi vine să îl pupe pe ciobanul ursuz, care acum râde, plin de mândrie că știe ceva ce alții nu știu. Ar vrea să îl tragă de limbă, la propriu, numai să povestească mai repede. Simte că moare de nerăbdare.

— Cine-a zis că nu există? Am zis eu asta? Dacă mergeţi azi cu mine cu oile, vă povestesc ce mai ştiu eu, vă mai arăt câte ceva.

— Venim, venim! Aducem și apă rece de la izvorul care-ţi place matale!

Nenea Dragoş zâmbeşte şi dă din cap:

— Nea Pandele, nu le mai băga idei în cap. O să sufere când vor vedea că nu găsesc nimic. Munciţi aici cu noi, şi puteţi fi siguri pe banii de la mine.

Colecția VOCI AUTOHTONE dă glas autorilor români contemporani care scriu pentru copiii de azi. Povești pline de aventură, emoție și imaginație, inspirate de locuri, oameni și întâmplări de acasă.

O hartă misterioasă, legenda unui haiduc și promisiunea unei comori ascunse de zeci de ani îi transformă lui Călin vacanța de vară într-o aventură de neuitat.

Pentru că părinții lui sunt nevoiți să plece în Italia pe timpul verii, Călin merge să locuiască la prietena mamei sale, care stă într-un sat de munte, împreună cu familia. Aici, băiatul descoperă un trai diferit de cel de la oraș, își face, în mod neașteptat, prieteni noi și pornește într-o aventură care îi schimbă viața.

Inspirată din legendele Neamțului și din relatările localnicilor, povestea are la bază elemente reale. Un roman plin de peripeții, umor și prietenie, dar și despre maturizare și curajul de a-ți găsi locul.

9+

ISBN: 978-630-361-386-4

9 786303 613864

www.edituracorint.ro

Comoara din munti

Autor:	Tanasa, Madalina
Editura:	CORINT
ISBN/EAN:	9786303613864

URL produs:

https://librariaonline.ro/carte/comoara-din-munti-madalina-tanasa-corint-p10264847

Descriere produs

Parintii lui Calin sunt nevoiti sa plece in Italia pe timpul verii, iar Calin merge sa locuiasca pentru aceasta scurta perioada la prietena mamei sale, care sta intr - un sat de la munte, impreuna cu familia ei. Aici, Calin descopera un trai diferit de cel de la oras, isi face, in mod neasteptat, prieteni noi si da de urma unei comori vechi de zeci de ani. Toate, intr - o vacanta de neuitat!

Comoara din munti este un roman plin de umor, suspans si ritm alert, scris intr - un stil accesibil si captivant. Dincolo de firul aventuros, povestea vorbeste cu empatie despre greutatile copiilor ai caror parinti pleaca la munca in strainatate, dar si despre puterea prieteniei, apartenentei si a curajului de a creste.

Povestea are la baza elemente reale, inspirate din legendele si relatarile localnicilor din zona Neamtului, despre un haiduc pe nume Balta si comorile despre care se spune ca ar fi fost ascunse prin munti.